

EEN DIE ER BUITEN VALT

Amoureat zou dan de groote kamer aan den voorkant kunnen krijgen. Die van haren broer. . . .

De oude Meerendonk echter had er weinig ooren naar. Die zat daar maar in zinnen stoel naast het vuur en mompelde zoo wat voor zich heen, maar aan zinn gezicht kon een kind wel zien dat het hem niet zinde eenen vreemde over huis te krijgen.

Ge weet het nu, heeft Maaie Roelse tenslotte gezegd toen die van Meerendonk maar niet tot een vast besluit konden komen; ze moesten er maar eens een keer hun gedacht over laten gaan. Ze was weg gegaan en had er maar weinig vertrouwen op. 's Avonds laat in de bedstee zei ze haren man, dat er naar hare meening wel niets van komen zou. Maar die lag al half in zinnen eersten slaap en had er geen aandacht voor. Zoo zinn mannen, heeft Maaie Roelse gedacht, als ze in hunnen eersten slaap liggen. Een mensch heeft er niemendal aan. Die denken maar: morgen is er weer een dag, dan komt het wel goed. Maar als het niet goed komt, wat moesten ze dan met dien van Amoureat aan? Zou ze hem dan toch maar niet laten blijven? Neen, een rustigen slaap had Maaie Roelse dien nacht niet.

Maar zie toe, den volgenden ochtend stond Anna Meerendonk op hare stoep. Ze was gekomen ondanks den fellen regen, die stroomde uit een grauwe lucht. En ze had gezegd dat het goed was, dat haar vader en zij ermee accoord gingen. Hij moest dan maar tegen het einde van de week zinnen boel over laten brengen, die Dirk Amoureat.

Daar heeft Anna Meerendonk zich later nog dikwijls over verwonderd, hoe zij het wars verzet van haren vader zoo snel heeft gebroken. In den beginne leek het er niet veel op. De oude Jacob Meerendonk moest er niets van hebben. Die had het niet op Hollanders en zeker niet bij hem over huis. Hij nam niet eens de moeite Anna's woorden tegen te spreken. Zinn besluit scheen vast te staan.

Toen had Anna Meerendonk het maar opgegeven. Ze zei alleen met een verwezen stem dat ze eigenlijk nooit anders had gedacht, dat zij het spijtig vond, want haar vader was ook niet van de spraakzaamste en met Martien kon een redelijk mensch geen woord wisselen. Zij had getracht de bitterheid in haar stem zooveel mogelijk te temperen. Was haar dat niet gelukt? Had de oude Jacob Meerendonk dan toch iets gemerkt?

Tegen het einde van den avond, die ondanks het bezoek van Maaie Roelse langer had geleken dan anders, toen haren vader verrees van zinnen stoel en Martien hem ondersteunde om hem naar zinn vertrek te leiden, stond hij even stil in de deuropening en zei tegen zinne dochter: